

αγροίκισα... τὰ στραβά μου μάτια δὲ βλέπουσι... μὰ ἔχω αὐτιά...

Ὁ Γιερέας : Κάλλιο νὰ βούλωνε τὸ στόμα σου ἢ μαύρη πλάκα !

Ἡ γριὰ : Ὑ... Ὑ... καὶ νὰ μὲ κάψῃ ἡ θεϊκὰ κα-
τάρα... γιόκα μου, λάτρα τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ Γιερέας : Καταχωνιάσου εἴπακα !... (Ἡ Πα-
ρηγόρα μπαίνει στὸ παραγώνι κρατώντας τὸ λυχναρί-
κι ἀκουμπᾷ στὴν κορνίζα τῆς πόρτας γιὰ λίγο τὸ κε-
φάλι, καὶ τηράζει τὴν Γιερέα πού καθεστὰι στὸ σκα-
μνὶ βαστώντας τὸ κεφάλι. Ὑστερὰ ἀπιθώνει στὸ
λυχνιστάκι τὸ λυχναρίκι, καὶ κάθεται παράμερα.) Ἡ
Γριὰ λέει. Τίνα δὲ μιλάτε ἀποσπεροῦ ;

*

. Ἡ μπόρα ξεθύμανε· ὁ Γιερέας γύ-
ριζε σπῖτι ἀργά. Εἶχε πολλοὺς ἀπαλίστους περπάτας
πραπατώντας φτάνοντας στὸ στρατόνι πού ἐβγα-
νε στὸ σπῖτι τοῦ κοντοστάθηκε, τηράζε δλόγουρά του :

Ὁ Γιερέας : Τί γάρεις παῖδι στὴν παράδεισο ;
Θεομπαίχτη ! ἀλούτρη !... Ἔτσι μοῦρεται νὰ χυ-
μῆξω νὰν τὸ πιῶ τὸ αἷμα σὲς... (κ' ἔκαμε λίγα βή-
ματα τρεκλώντας κατὰ τὸ σπῖτι τοῦ· στάθηκε πάλι
ἀκουμπᾷς). Ἀλεθε μῆλε μου ἔλεθε... Ἔτσι
μοῦ γυρίζει ὁ κόσμος (ἔκαμε κύκλο στὸν ἀγέρα μὲ
τὸ χέρι τοῦ) φακλάνα !... Χώ ! χῶ ! (σιγογέλασε
σὰν μέσα τοῦ ἔφτασε σιγὰ ὡς τὰ πέτρινα σκαλοπά-
τια· σιγώτερα τώρα). Τί θαρῶσε... τὰ γροικῶ... (Ζυ-
γώνει στὴν πόρτα) καὶ τὸ λυχναρίκι ἀναμένο... ἡ ἀμ-
πάρα νὰ εἶναι βαλμένη ; (ἀμπώχνει σιγὰ τὴν πόρτα)
κλειστά... χῶ... χῶ... μωρὲ κιότης πού εἰμαι... (Τη-
ράζει τώρα ἀπὸ τὴν χαραμάδα). Τί μυροδιὰ... πίνω-
σι τάχα ; σῶς... (Ὁρτώνεται μεμίζε, γροθοβροντᾷ
τὴν πόρτα, καὶ φωνάζει). Παρηγόρα !... Παρηγόρα εἴ-
πα !... Ταφιάσου ντέ... (Ἐρχεται ἡ Παρηγόρα ἀ-
λαφιασμένη κι ἀνοίγει).

Ἡ Παρηγόρα : Τί παραλόγισες, Γιερέα, ἀποσπε-
μοῦ ; Τί σκούζεις ἐταί ; Ὁ γού... .

Ὁ Γιερέας : (Ζυγώνοντας τὴ καὶ πιάνοντας τὴ
ἀπὸ τὸ χέρι δυνατὰ). Τίνα καμώνεσαι ;.. (Τὴν τρα-
βάει κοντὰ στὸ λυχναρίκι καὶ τὴν τηράζει στὰ μά-
τια ἀπὸ τὴν ἀφίνει ἀμύλητα καὶ κάθεται στὸ
σκαμνί). Πάρθηκα ὁ δόλιος... μὰ... (γυρίζει καὶ τὴν
τηράζει πού στέκει ἀπέναντί τοῦ ὕστερα τηράζει
κατὰ τὰ στρωσίδια ἀπὸ λέει περιγελαστικά).
Μούλωξε ντέ στὴν ἀντρομίδα σου... (σωπαίνει γιὰ
λίγο, ἀπὸ σὰν γελοχλαίοντας). Ἀλεθε μῆλε μ' ἔ-
λεθε... (σηκώνεται καὶ πάει κοντὰ τῆς τῆς μιλάει

σιγὰ καὶ λυσσασμένα). Μίλα... τί ἀπιδρομή(7) θὰ
πάρω νὰ γκρεμιστῶ στὴ λαγκαδιά... Τὰ μάτια σου
δειλιάζουνε νὰ μὲ τηράνε... τὰ κοράκια τὸ κάρ-
μα(8) σου ὁμηστήκανε...

Τὴ ζυγώνει, τὴν ἀδράχτει, τῆς ἀνοίγει τὸν
κόρφο· κείνη ἀντιστέκεται, κάνει νὰ θηλυκωθῇ τῆς
δαγκάνει τὰ χέρια· κάνει νὰ φωνάζει, τῆς βουλώνει
τὸ στόμα· κείνη παραιτιέται λιγοθύμιστη. Ἡ γριὰ
πασκίζοντας νὰ τοὺς συντύχει, ἀπλώνοντας τὰ χέρια
καὶ ψάχνοντας δῶθε καὶ κείθε). Συρορά μου...
Γιερέα, μὴ καμεις φονικό...

Ὁ Γιερέας : Μαστάρια φτοῦ !... τί βυζαίνουσι ;
... τὸ γόνο μου ;... τίμιχ μου, γῶ εἰμαι ὁ γονιός ;...

Ἡ γριὰ : (τὸν πιάνει) Τὴν ἀπόκαμες... κριματερέ...
(Ὁ Γιερέας τὴν ἀφίνει ἀπὸ λέει λαχανιάζοντας)
Μήλα ἀναπολόγητη... (Τότες σὰν νὰ θυμίζεται κάτι
μπαίνει στὴν ἄλλη κάμαρα ὕστερα βγαίνει γλή-
γορα βαστώντας κάτι στὴν ἀγκαλιά τοῦ. Τρέχει ὅζω
καὶ τὸν ἀκολουθεῖ μιὰ φωνὴ βουβή, σκόρπια στὸν
ἀγέρα).

Ἡ Παρηγόρα : (συνερίζεται τηράζει δλόγουρά
τῆς) Πού εἰμουν ; σέρπω τὸ χῶμα ζωντανή ; (περ-
πατᾷ καὶ τηράζει πάντα δλόγουρά τῆς). Τίνα λα-
λαεὶ στὸν ἄνεμο ; Γιερέα, εἶναι τὸ παραλοπτό τὸ
σπῖτι μὲς τ' ἀποσπεροῦ ; πού κείτεσαι βρέ κόρκα
καὶ τὰ φτερούγια σου μαδᾷ ; (ἀκουμαίνεται· σὰν
κάτι νὰ θυμίζεται πᾶσι τρέχοντας στὴν ἄλλη κά-
μαρα ζυγώνει μέσα στὸ σκοτάδι τὴν κρεμασμένη
νάκα (9) τοῦ παιδιοῦ). Οὔτε καὶ σὺ, κακὸ μοῖρο, πνὴή
βαστᾷς... καὶ δὲν ἀκῶ τ' ἀνάσασμα σου μοσκοβολιὰ
μου κ' ἔγνοια μου... (Πιθώνει τὰ χέρια τῆς στὴ
νάκα, τὴ βρίσκει ἔδει· ρήχνει στριγγιὰ κραυγὴ καὶ
σωριάζεται κάτω...)

Ὁ Παρηγόρας κάθεται στὸ παραγώνι καὶ στη-
λώνει τὰ μάτια τοῦ σὰν παρμένος στὸ ταβάνι Ἡ
Παρηγόρα σαίρνει τὰ μαλλιά τῆς, στὰ στήθια καὶ
κοπανιέται ἀπὸ τὴν χαραμάδα φαίνεται πού χαρά-
ζει. Τὰ μάγουλα τῆς εἶνε νυχιασμένα. Ἡ Παρηγόρα
— μοιρολογητὰ :

Ἀνοίξε ἡ γῆς καὶ φάνηκε ἡ ἐμπασία τοῦ ἔθνη
χύνει ν' ἡ κόλασι φωτιά κι ἀμπόλα τὸ κορμάκι
τὸ ροδιὸν κι' ἀνήλιαστο τὸ μοσκολιβαμένο.
Ποῦ πᾶς πουλάκι γκαρμακὸ καὶ ἡ ῥόγα μου σὲ κράζει...

7) Φόρα, ὁρμή.

8) Πτώμα, φορτίμι.

9) Κούνια ἀπὸ πετρί κιωμένη· τὴν κρεμᾷσκει μὲ τὸ
παιδί μέσα, ἢ τὴν φέρνουνε τὴν πλάτη μὲ τὸ παιδί,
στὰ χωράφια καὶ σὲ δρόμους.

Ὁ Γιερέας : Συχώρεση καὶ ἡ κατωγῆς δὲ στρέει.
καὶ τὰ ρουπάκια ἐμπήκανε στὰ σπλάχνα μου... τὰ
νύχια μου λιθώσανε στὸ χῶμα... μπρούμυτα... μὴν ἀ-
κούγεται ἡ φωνή ;...

Ἡ Παρηγόρα (ξάφνου ἀνασηκώνεται, χυμᾷ
κατὰ τὸν Γιερέα, τονὲς κουντάει δυνατὰ καὶ λέει).
Σκύλε ! φωτιά πού μᾶς ἔκαψε... τί τόκαμες ; πού
τῶχεις ; τὸ καταχώνιασες ;...

Ὁ Γιερέας : Κεῖδ' στὰ λαχίδια μας(10)... στὸν
τράφο κοντὰ...

Ἡ Παρηγόρα : Ἐρχου... Ἐρχου... ἀδικοβγαλ-
τη... (Ἡ Παρηγόρα πᾶσι μπροστὰ κι ὁ Γιερέας ἀκο-
λουθεῖ· κείνη μυρολογεῖ. Τὸ σπλάχνον σου τ' ἀπό-
καμες βρέ κριμενογενάτε, (11) διάκες τὸ καταχώνια-
σες καὶ τὸ πετροσαθάνωσες... Πότε, πότε σταυρα-
τάει κι ἀκουμαίνεται στὸν ἀγέρα.) Σὰν καμπανοβα-
ρέματα, σὰ βουητὸ τοῦ ἀγέρα, σὰν τὴν χαϊδοφονού-
λα τοῦ πού κλαίει καὶ μὲ φωνάζει... χῶσου στὴ γῆς
καὶ γδάρτη νε, συφορικὸ κεφάλι... καὶ κάρφωσε τὰ νύ-
χια σου γιὰ νὰ τὸ ξεχωνιάσεις... (Φτάνουνε στὸ φρύ-
δι τοῦ τράφου· ὁ Γιερέας τὴν ἀμπώχνει ξαφνικά μ'
ὁρμή, μανιασμένος, τὴν κατακυρλαίνει στὴν λαγκαδιά
ἀπὸ τὸ γκρεμὸ, καὶ σκούζει) Στὰ κοράκια, μορμπή!

ΣΠΗΛΙΟΣ ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗΣ

10) Μικρὰ χωράφια.

11) Ἰενιά ἀπὸ ζουρλοῦς.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέ-
σεις εἰς τραπεζικὰ γράμματα καὶ εἰς χρυσόν,
ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερεῖν ἀποδοτέας εἰς
ὠρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς.

Αἱ εἰς χρυσόν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν
πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγγέντο ἢ
κατάθεσις εἰς χρυσόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅψεως (chèque)
ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πλη-
ρώνονται ἐν τῇ Κεντρικῇ Καταστάσει καὶ τῇ αἰ-
τήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς
Τράπεζας.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1)	τοῖς	οἱ	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μην.
		»	»	»	»	»	»	1 ἐτ.
2	1)	»	»	»	»	»	»	2 ἐτ.
3		»	»	»	»	»	»	4 ἐτ.
4		»	»	»	»	»	»	5 ἐτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδον-
ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῇ ἢ ἀνώνυμοι.

ΥΨΗΛΗ

Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΔΟΥΛΑ *

Τὸ κάτω κάτω θὰ τὴν εἶχε ἀποφασισμένη, για-
τί τώρα νόμιζε πὺς ἔπασκε ἀπὸ φυματίωση νεφρι-
κή. Ἀταβισμός, προγονικὲς κληρονομημένες ἀρρώ-
στιες, τί τὰ θέλεις ; Να, δὲ βλέπεις τὸν ἀδερφό
τῆς : Ἀρχίζε νὰ ῥωτᾷ τὴν Κατινούλα πὺς κι ἀπὸ
τί πέθανε ἡ μάνα τῆς. Κι ὅταν τοῦ ἀποκρίθηκε
πὺς ἀπὸ ἀδυναμία πέθανε, ἀπὸ τὴν πείνα, πὺς ἔ-
λιωσε, τὸ πῆρε ἀμέσως καὶ τοῦτο γιὰ χτικίον. Ἔτυ-
χε κιόλας νὰ μάθῃ πὺς ὁ πατέρας τῆς ἔπινε. Ὁ-
ρίστε ! Τί ἄλλη ἀπόδειξη γυρέβεις ; Ἀλκολισμός,
φυματισμός, τὸ ἴδιο. Τὸ κακὸ μὲν τὸ παιδί. Τὴν λυ-
πήθηκε κιόλας. Δὲν ἤξερε ὁ γιατρός πὺς ὁ γέρος
τῆς στὸ πιότο ὕστερις ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς γυ-
ναϊκὸς τοῦ. Δὲν ἤξερε τὰ ἱστορικὰ τοῦ Πέτρου μὲ
τὸ δέντρο τοῦ μπαξέ. Δὲν πᾶσκις καὶ μὲ τὸ πα-
ραπάνω νὰ κριθολογήσῃ τὰ καθέκαστα, ὅσο κι ἂν ἔ-

δειχνε ἀκριθὲς στὴς συνταγὲς τοῦ. Τί πειράζει ; Ἀπὸ
τὴς συνταγῆς τοῦ ἴσια ἴσια μποροῦντες νὰ ξεδιακρί-
νῃς μὲ τί συνειδητὴ φρόντιζε γιὰ τὴν Κατινούλα,
ἐκεῖνος πού τὴν πότιζε μὲ γιαιτρικά, ἐνῶ τὴν ἔδρι-
σκε τόσο ἀρρώστη. Ἦ' ἀπὸ ἴσως δὲν τὴν ἔστειλε καὶ
σὲ κανένα νεφρολόγο ἢ φουσκολόγο συνάδερφό τοῦ.
Τί φελά ; Καὶ τί νὰ κάμῃ ὁ συνάδερφος ; Ἀχ ! γεν-
νιούνται, πεθαίνουνε οἱ ἀνθρώποι. Τέτοια ἡ μοῖρα
μας. Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ θέλουνε πολλὲς ρασαρίες
τάφεντικὰ γιὰ ἓνα δουλικό. Δὲν τοῦ εἶπανε τίποτις.
Ἀλήθεια πού ἀκόμη λιγώτερα τοὺς ἔλεγε ὁ ἴδιος.
Κάθε φορὰ πού ἔρχονταν ἡ Κατινούλα, τὴν κοίτα-
ζε στὸ πρόσωπο, κουνούσε τὸ κεφάλι, τὴν συγγορ-
τούσε ἂν ἔβηκε. — «Ὁχι, δὲ βήχω ποτές μου. Μὰ
ὁ κ. Ἀμάρος ἤθελε βήχα, καλὰ καὶ σώνει. Μιὰ μέ-
ρα πού ἀνέβηκε ὡς ἀπάνω λαχανιασμένη, τόντις ἔ-
βηξε τὸ κορίτσι. Τὸ φίνο καὶ γλυκὸ χαμόγελο ἐπαι-
ξε στὰ χεῖλια τοῦ καὶ πάλε. Ἀμέ ; Οὔτε τὸ βήχα
τῆς δὲ γνώριζε ἡ Κατινούλα. Λοιπὸν ἀφτοῦς τὴ δου-
λειά τοῦ. Τῆς παράγγειλε μπουρονόλαδο. Ἡ μόνη
τοῦ ἐλπίδα, ἡ θεραπευτικὴ. Τοῦ λόγου τοῦ λοιπόν,
ὅπως ξέρει πιά, ὅπως μπορεῖ.

Μὲ τὰ γιαιτρικά, μὲ τὴν θεραπευτικὴ, μὲ τὸ μου-
ρουνόλαδο πού δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ δῇ, καὶ μὲ τὸν

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στοῦ 228 φύλλο.

λιτική. Λοιπὸν πῆφισαν ὅσα παρακινούσε, καὶ τῶν
Λακωνῶν τοὺς ἀπάντησαν σύφωνα μὲ τὴν γνώμη τοῦ
ἓνα ἓνα ὅπως τὰ ξήγησε καὶ σύνολα πὺς μὲ προ-
σταγὲς δὲ θὰ κάνουν τὸ παραμικρό, μὲ δίκη ὅμως
πὺς εἶναι πρόθυμοι νὰ κανονίσουν τὰ παράπονα ὡς
ἴσοι πρὸς ἴσους. Φύγανε λοιπὸν οἱ γερόντοι πίσω καὶ
πιά ἄλλοι δὲ στάλθηκαν κατόπι.

146. Ἀφτὲς λοιπὸν στάθηκαν οἱ ἀμοιβαῖες δυ-
σαρέσκεις καὶ διαφορὲς πρὶν τὸν πόλεμο, ἀρχινών-
τας ἐφτὺς ἀπὸ τὰ Ἐπιδαμνικά τότες καὶ τὰ Κερ-
κυραϊκά. Συγκοινωνοῦσαν ὅμως πάντα στὸ μεταξύ
καὶ ταξίδεβε ὁ κόσμος χωρὶς κήρυκα στὰ ἀντίθετα
μέρη, μὰ ὅχι καὶ ξένιαστα· γιὰτί ὅλα ἀφτὰ τὰ
περιστατικά εἶταν ὁρκοχαλασμός καὶ προλαλιά πο-
λέμου.

ΤΕΛΟΣ

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Έλλάδα αρ. 10. — Για το Έξωτερικόν
φρ. γρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίосκια της Πλατείας Συντάγματος, Όμόνοιας, Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχιδόρου, (Όθθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού Υπόγειου Σιδηρόδρομου (Όμόνοια), στο καπνοπωλείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Έξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέ του (όδος Σταζίου, αντίκρυ στη Βουλή). Στο Βόο βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.

Η συνδρομή πληρώνεται μπροστά κ' είναι ενός χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Αρβανίτικες βρισιές. — Ψευτιές φουρνάριες —
Βιβλιοκαπηλεία και Μυαλοκαπηλεία — Τα
μαθήματα του Ψυχάρη.

ΜΑΣ στέλθηκε ο 87 αριθμός της Αρβανίτικης φημερίδας «Drita» που βγαίνει στη Σόφια, ίσως για να καμαρώσουμε ένα άρθρο του κ. Θ. Μαβρομάτη που βρίζει τους Έλληνες απ' άφορμή του περίφημου συλλαλητηρίου ποδομας ο Καζάζης πέραν στο Δημ. Θέατρο, διορθώνοντας τους Γεωγραφικούς χάρτες.

Το φύλλο της «Drita» καταλάθος ήρθε στο γραφείο μας, αντί να πάει ίσως στο γραφείο του κ. Καζάζη και της παρέας του. Εμείς δεν ενθουσιαστήκαμε καθόλου τότε πούγες το αντιλαβανικό, το μωρό κι αντιδιπλωματικό, συλλαλητήριο το έναντιό μάμια, το χτυπήσαμε όσο μπορούσαμε και δείξαμε στους διάφορους Καζάζηδες κι άλλαροπατριώτες πόση εθνική ζημιά φέρνουν τέτια θεατρικά κι ασυλλόγιστα καμώματα και πόσο βλάπτουν οι αδικιολόγητοι ταρταρισμοί.

Μα φαίνεται ταρταρίους άρχισαν ναποχτάει κ' η Άλβανία, γιατί ο κ. Μαβρομάτης στο άρθρο του μεταχειρίζεται τα ίδια σκουριασμένα άπια που μεταχειρίστηκε ο κ. Καζάζης στο συλλαλητήριο του, τις βρισιές και το παχιά λόγια, και συνιολοβρίζει ένα άλάκαιρο έθνος, μόνο και μόνο γιατί το έθνος αυτό εύτύχησε ή δυστύχησε νάχει κ' έναν Καζάζη.

Ο «Νουμάς» πάντοτε με συμπάθεια και με σεβασμό έγραψε για τους Αρβανίτες και σήμερα, δίκαια και λογικά κρίνοντας, δε θα μετανιώσει για όσα έγραψε άλλότες και δε

θάλλάξει πολιτική σ' αυτό το ζήτημα, έπειδή, αλλ Μαβρομάτη, βρέθηκε ένας Αρβανίτης να μας βρίσει. Σε τέτια έθνη-κά ζητήματα ή γνώμη του άτόμου δε λογαριάζεται ή γνώμη του Έθνους βαρύνει. Και τέτια βαρύτητα δεν μπορεί να την έχει ούτε ο κ. Μαβρομάτης, ούτε ή «Drita», που βγαίνει μάλιστα στη Σόφια και τυπώνεται με Βουργάρινα ψηφία (το άρθρο του κ. Μαβρομάτη κάνει μοναδική εξαίρεση και τυπώνεται Έλληνικά, ίσως για να μπορούσαν να διαβάσουν κ' οι Ρωμιοί τις βρισιές του), και φυσικά είναι ύποχρεωμένη να βρίζει τους Έλληνες για να μην έμποδίζεται ή κυκλοφορία της στην ευγενική χώρα του Φερντινάντου.

★

ΛΠΟ την «Πατρίς» βγήκε ή εϊδηση πως ο κ. Θεοτόκης άποτραβιέται από την πολιτική. Φυσικώτατο άφου ο διευθυντής της κ. Σίμος, πρί γίνει δημοσιογράφος, έκαψε το φούρναρι στην Αθήνα, δεν πρέπει να παραξενεύεται κανείς αν ξεφουρνίζει στη φημερίδα του τέτιες χοντρές, σα διπλά καρβέλια, ψευτιές.

Δύσκολα κανείς λησμονάει το παλιό του επάγγελμα

★

ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ή Κυβέρνηση να χτυπήσει κατακέφαλα την βιβλιοκαπηλεία κι άρίζει συγχρόνως ο κ. Στεφανόπουλος με το νομοσχέδιο του που παρουσίασε στη Βουλή για τα διδαχτικά βιβλία. Αμα ψηφιστεί το νομοσχέδιο αυτό (κ' ελπίζουμε να ψηφιστεί, γλήγορα γλήγορα μάλιστα), οι βιβλιοκαπηλίοι θα μουλώξουν κ' οι τσέπες μας θα ξαναμένουν, άφου τα διδαχτικά βιβλία ούτε πολλά θάνα πιά, ούτε ακριβά.

Ένα μοναχά να εύχθούμε τόμα όπως βρέθηκε ένας Υπουργός να χτυπήσει κατακέφαλα τη Βιβλιοκαπηλεία, έτσι να βρεθεί κ' ένας άλλος Υπουργός να τονέ μιμηθεί και να ζωνώσει τη μυαλοκαπηλεία, ξεκαθαρώνοντας ταμιορα Ρωμιοπούλα από την άγρια τεραννία του Δασκαλισμού. Γιατί, ποιό τίφελος νάναι φτηνά τα βιβλία και νάναι σχολαστικά γραμμένα;

Τό δασκαλισμό, και φτηνά να τον άγοράσεις, πάντα ζημιώνεσαι.

★

ΦΙΛΑΟΣ μς γράφει από το Παρίσι, άάμεσα σ' άλλα, και τακόλουθα:

«...Χτες παρέδιδε ο Ψυχάρης στην Ecole de Lille ιστορία της νεοελληνικής φιλολογίας μιλούσε για το Βαλαωρίτη και το έργο του κ' οι μαθητάδες του είχαν μάθει και λένε σε χαράκι δημοτική το βίο του, με ανέκδοτα μαζεμένα από τον ίδιο τον Ψυχάρη, και κάνουν κριτική ανάλυση στα καλύτερα ποιήματά του.

«Αιστάνεσαι κάπια άνογάλιασε, νάκους Φραντζέζους φαιττίες να μιλάνε για τους παιχτάδες μας, και στη γλώσσα μας, μ' ενθουσιασμό, ότα μάλιστα συλλογίζεσαι ότι οι συνάδερφοί τους Ρωμιοί ούτε τα δόνματά τους καλοξέρουν».

Από το ίδιο γράμμα μαθαίνουμε πως ο κ. Ν. Έπισκοπόπουλος δημοσιεύει με το γαλλικό του ψευτόνομο Νικολά Σεγκύρ, μια άξιόλογη κριτική μελέτη για τον Άνατόλ Φεράνς στον τόμο του Φλεβάρη της «Revue des Revues».

συνήιζε πρώτα και καθότανε συντροφιά με τις άλλες δούλες, να προσμένη. Αξάφνης, της καπάντησε άνυπόφορο νάκούη άθρόπινη λαλιά. Προτιμούσε, άς-που τελειώση το μάθημα, να παρχμονέβη δίπλα σ' ένα σοκάκι άπόμερο κ' έρημούτσικο, αν και την άφράνιζε να στέκεται ή να περπατήσει. Αναγκάζότανε μάλιστα ναγοράζη ό τι λάχαινε σ' ένα μικρό μπακάλικο έκείδά, να τρώη κ' ι νάνηδιάζη, μήπως θαβέψη τίποτα κανέναν διαβάτη, βλέποντάς τηνε να νεθοκατεβήνη το πεζοδρόμι, και τη ζυνώση. Έτσι κάποτε περνούσανε δυό δυόμισυ ώρες. Και την έδερνε το κρύο. Σα γύριζε σπίτι, μπουζί. Έπρεπε άμέσως να πάη να ζεσταθί στη φωτιά, κουβαριασμένη προς στη σόμπα. Δεν πιστέβω, καμιά πλούσια ποτέ της νάκαμε το δρόμο καταφύγι της από την άρρώστια. Μα κ' οι βέλτιές της στού κ. Αμάρου της έβριχανε άξαφνα δυσκολίες άλλο είδος. Η μικρή δεν είχε πιά μάθημα τετάρτη και σάββατο, άλλαζε μέρες, κι άναγκάστηκε ή Κατινούλα να πηγαίνη μόνη της στού γιατρού. Στο μεταξύ, έννοείται πως δεν μπορούσε να φροντίση ούτε για το σπιτικό ούτε για τη Μοίριτα. Η Άννα σύφωνα και το παραδέχτηκε άμέσως. Κάθε φορά όμως που έμελλε ή Κατινούλα να πάη στού γιατρού, από την ψεινή, κάποτε και

ΑΠΟ ΤΑ «ΟΝΕΙΡΩΝ ΣΥΝΤΡΙΜΑΤΑ»

Έρθα και κάθησα να ιδώ του Πηνειού τους δχτους,
Τό μεγαλόπρεπο άπλωμα του Όλύμπου του Ιεροού...
Τους πονους σου και τους καημούς, φτωχή καρδιά μου,
[διώχ' τους,
Κι' άκου το άπαλοφλίφλισμα του γαλανού νερού...

Ο θρόος των φύλλων των λευκών σε νκιουρίζει, πέρα
Τα ήλιοδασυλέματα του χυνοπώρου, να ι...
Λησμονήσε τον πόνο σου, και στο γλαυκόν αίθέρα
Πέταξε με άλλα όνειρτα και στα ψηλά βουνά...

Λάρισα, 9 του Τρυγητή 1906.

ΛΟΕΓΓΡΙΝ

ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΠΡΩ- ΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ «ΛΘΟΙΝΕ»

«Εάν παρετρήθη πρόδος τις (στο 1906), ήτο αότη εν τη γλώσση. Όμοιομορφία εν τη χρήσει της όμιλουμένης και τάσις ήράμου εξέλιξεως. Όλα τα δημιουργήματα της φρενοκομιακής άμαθείας ύπεχώρησαν... Η δια της άναγνώσεως άλλως τε εξέλιξις γίνεται ταχίστη, και το 1907 θά δώση ούτω εις την χώραν πραγματικήν δημοσιογραφίαν». (σελ. 2, στ. 1) Μπούμ!

Όρίστε, Κύριοι, στην πραγματικήν δημοσιογραφίαν ι
... την άπόγνωσιν του θλιβερού έκπατρισμού, άμδλυνόμενου εύτυχώς από της ττοργής άδελφών...»
(σελ. 1, στ. 1)

Έδω βλέπετε, Κύριοι, την έρεμον εξέλιξιν.
«Εάν ή δύνατο ή άγρήσει... να έκπεταθί, θα δύναται να έλπίση εις εύτυχαστέρας ήμέρας». (Ιδ. μέρες)-
Τώρα θά ιδήτε την προδον.

«...έφ' όσον δεν καθιερωμεν ήμεις αυτός άπο του άδρού ρύπου του τρόπου καθ' όν δέον να πολιτευώμεθα...»
(σελ. 1, στ.)

«...ή έρωτική των λειτουργιών να άποβή άπό του τρόπου της έφαρμογής εις το Κράτος μας εις Μέγαιραν»
(Ιδ. μέρ.)

«...εις το σημαϊόν του να διαστή τις εάν άληθώς έχη του Κράτους τα στοιχεία και αν δύναται να είναι...»
(Ιδ. μέρ.)

«...δεν άποδεικνύει: εάν οι νεωστί συζευθέντες ζούν εύτυχεις...»
(Ιδ. μέρ.)

Τώρα θά ιδήτε, Κύριοι, τη γλώσσα του 1907,
«...να διατηρήσω την ειρήνην ής περί πολλού ποιούντι...»
(σελ. 2, στ. 1)

«Ιδού το φάσμα των μεγαλουργών της Έποποιίας του 21, ύπεθυμίζουσαι εις ήμεις...» (σελ. 2, στ. 3)

Ιδού τώρα και τα φάσματα των μεγαλουργών της άσυνταξίας.

«...άπεφασίσθη όπως, εν ή περιπτώσει αι συζητήσεις, λήξουν προγενεστέρως, θα άρχισή...» (σελ. 3, στ. 3)

Και του χρόνου!

ΑΘΟΙΝΕΩΣ

κ. Αμάρο, δεν πρόκοφτε που δεν πρόκοφτε ή Κατινούλα. Χεροτέρεβε και πήγαινε. Χεροτερίθανε και τα βάσανα του σπιτιού. Άντις να ήσυχάση τώρα που έφυγε ο Πέτρος, δοκίμασε πικρές άλλο είδος. Στη θέση του αδερφού του πήρανε προσωρινά ένα δούλο που τους τονέ σύστησε ή Λουίζα και που έιτανε φίλος του άντρός της. Η Λουίζα έτρεχε κάθε τόσο στο νοσοκομείο μα στο μεταξύ τάψηνε μια χαρά με τον καινούριο το δούλο. Θα θυμότανε για βέβαιον τη σκρόφα της γιαγιάς της. Πολύ της κόστισε άφτό της Κατινούλας. Άγαπεύσε όπως και αν είναι τον αδερφό της που δεν έφταιγε, λείει, κ' ή Λουίζα τον έσερνε από τη μύτη. Χολόσκασε για το άτιμο το φέριμο. Έτυχε κιόλας να τους τσακώση στο μαγερείο, χωρίς να το θέλη. Από τότες ή Λουίζα πιά στρίγγλιασε. Δεν άφινε το δούλο να της άνεβάζη τα πιάτα ως την τραπεζαρία κ' έίπε στάφεντικά πως φοβότανε μήπως και τα σπάση, γιατί δεν ήξερε. Αναγκάζότανε ή Κατινούλα, με τη μέση της τη σακατεμένη, να πηγαίνονέρεται στο στενό και γυριστό σκαλάκι που χώριζε το μαγερείο από την τραπεζαρία. Κάτω, μιλιά δεν της κρίνανε. Άγαλά, δε γύρεβε κουβέντες ή δύστυχη. Την κουράζε φοβερά ή παραμικρή όμιλία. Όταν ώδηγούσε σχολείο τη Μοίριτα,

το πρώι, τη βωτούσε ή Άννα έτσι, άπια:
— «Σήμερα (ή άβριο; νομίζω πως θά πιά στού κ. Αμάρου);»
— «Μάλιστα, κυρία».
«Καλά. Λοιπόν άβριο (ή σήμερα), τάπογεμα, δε θα μπόρσης να μείνης με τη Μοίριτα. Δέ σημαίνει. Μνήσκω έγώ. — Αλήθεια! Τό ράψιμο έκείνο που άρχισες, άδύνατο να το τελειώσης, άφου πηγαίνεις στού γιατρού. Τό τελειώνεις λοιπόν άλλη μέρα».

Κ' ή Άννα τέτια φωτύματα, λές και της τάκανε πίτηδες όσο μπορούσε πιο συχνά. Έτσι, ως και τάφεντικά τα καλήτερα του βροσνίζουν ένα δουλικό, δίχως να ύποψιάζονται τα βάσανά της. Να πηγαίνη στο γιατρό, βέβαιον μα να ξερη κιόλας πως είναι καλοσύνη της καρδιάς του που του δίνει την άδειαν. Φωντάζεται κανείς τί έλεγε μέσα της ή Κατινούλα, όταν άκουγε την κουβέντα. Έννοiwσε πως ή άρρώστια της καταντούσε βάρος για τάφεντικά, και τότες ή Άννα έμοιαζε σα να βίχνη άπάνω της το κρίμα, και τί κρίμα; Τό κρίμα που ή άμοιρη πονούσε, γιατί μήτε ή Άννα, μήτε ο κ. Αμάρος, με μήτε κι ο κ. Άντριάς δεν τη νοιαστήκανε, όταν έπρεπε να τη νοιαστούνε.

ΜΙΑ ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στὴν «Πολιτεία τῆς Σιων» τοῦ δημοσιεύτη σὺν περιστοιχισμῷ φύλλο, νὰ προστεθῇ (σελίδα 3, στήλη δευτέρα, γραμμὴ 12) τὸ ἀκόλουθον κομμάτι τοῦ ἐξήγῃ κατὰ λόγον:

Καὶ μέσα στ' ὄνειρό του καμάριων τὴν παρά-
ξενη Πολιτεία, ποὺ ἕνας ἀμίλητος Θεὸς τὴν εἶχε
πλάσει κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαρίου. Οἱ εὐγε-
νικοὶ ρυθμοί, τὰ ὠραία κινήματα, οἱ πλαστικὲς
ὁμορφάδες, ἐπλάθαν ἔτσι νέες μυστικὲς μελωδίες· κ'
ἔδεναν ἀσύγκριτα σὲ μιὰ σιωπηλὴν ὁρχήστρα τίς
πνευματικὲς ἁρμονίας τῆς ζωῆς. Ὁ λησμονημένος
ἦχος τοῦ φάνηκε τότε σὰ μιὰ βάρβαρη ἐκφραστὴ
πεθαμένου κόσμου καὶ ὁ Λόγος σὰν ἕνα πρωτόγονον
ὄργανο μιᾶς πεθαμένης κοινωνίας. Τὸ πνεῦμα τοῦ
ἔκανε καινούρια φτερά μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ
καὶ τὸ αἰσθητὸν τοῦ ἐπαίρνε· τώρα μίαν ὑπεράνθρωπον
εὐγενικὴν μορφήν, μέσα σὸ πλαστικὸ πνεῦμα. Ἡ
ἀπόλυτη εὐτυχία πλημμύρησε τὰ στήθη του. Καὶ
τὰ χεῖλια τοῦ κυλλημένα στὰ χεῖλια τῆς λευκῆς
παρθένου, μὲ τὴ διψὰ μιᾶς ἄλκιρης ζωῆς, ρουφού-
σαν, ἐνωμένα σ' ἕνα νεκταρικὸ πιστό, τὴ ζωὴ καὶ
τὸ Θάνατο.

NEA BIBLIA

HUBERT PERNOT: Notice sur la vie
et les œuvres l'Émile Legrand, professeur
de grec moderne à l'École nationale des
langues Orientales vivantes. Παρίσι 1906.
Σελ. 41. Σχήμα 80 μεγάλο.

Μὲ τὸ καλογραμμένο καὶ καλοτυπωμένο αὐτὸ
βιβλίον τοῦ φίλου μας ὁ κ. Pernot μᾶς ἐστήσεν
ὀλόλευκο, τεχνοςκαλισμένο καὶ ἀπειράχτο ἀπ' τὰ
χρόνια μνημεῖο τοῦ Émile Legrand. Στοχαστικὰ
καὶ ἡλαμπερόχρωμα, γλυκίπικρα καὶ μὲ πολὺ καὶ δίκιο
σεβασμὸ πρὸς τὸ Δασκαλὸ τοῦ μᾶς ζωγραφίζει πρῶτα
—πρῶτα τὴ ζωὴ τοῦ πολυζήρου ἑλληνοστῆ καὶ κατόπι
(σ. 23-41) μᾶς δίνει τὸ χρονολογικὸ κατὰλογον
ὧν ἐκείνων ποὺ τύπωσε σὲ ξεχωριστοὺς τόμους καὶ
σὲ ξεχωριστὰ φυλλάδια ὁ μακαρίτης Legrand. Καὶ
στὸν καταλογὸν αὐτὸν μποροῦμε νὰ παρακολουθήσου-
με ὅλην σκεδὸν τὴ συγγραφικὴ δρᾶσιν τοῦ ἀκούραστου
καὶ ἀληθινοῦ φίλου τῆς Νέας Ἑλλάδος, ποὺ ἀπὸ τὰ
1869 ὡς τὴ θανάτου (15/18 τοῦ Νοέμβρι 1903)
δούλευε ἀδιάκοπα γιὰ τὴν Νεολογικὴν γλῶσσαν, φιλο-
λογία, ἱστορίαν καὶ βιβλιογραφίαν. Ἐκατοντάδες ὀλό-

κληρες εἶναι τὰ διάφορα κείμενα, νοτοκουμένα, με-
λετήματα καὶ σημειώματα ποὺ δημοσίευσεν ὁ μακαρί-
της ὁ Legrand καὶ ὡς τόσο ἀφῆκε καὶ πολλὰς ἐρ-
γασίας ἀνέκδοτες καὶ ἀφῆκε καὶ σκεδιάσματα καὶ σκε-
λετοὺς μελετημάτων καὶ ἐκδόσεων πολλῶν καὶ σπου-
δαίων. Ὁ «Νουμᾶς» μὲ πολλὴν χαρὰ θ' ἡχαιρετίζῃ τὴν
ἐκδόσιν ὅλης τῆς σειράς τῶν oeuvres posthumes
τοῦ Émile Legrand, ἐκδόσιν ποὺ μᾶς ὑποσκέθηκε
ἀπὸ καιροῦ καὶ ἀρχίνησε κιόλας ὁ κ. Pernot, ὁ πο-
λυαγαπημένος τοῦ καὶ ἑξῆς μαθητῆς του.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΝΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Minet-el-gamh (Tallen).

Ἀγαπητὴ Νουμᾶ,

Ἡ μεγάλη ἰδέα ποὺ ζυπερετιέται μὲ τὸ «Νου-
μᾶ» καὶ ὁ ἄγιος πόθος καὶ λαχτάρα τῶν ἀγαπητῶν
Δημοτικιστῶν, ποὺ ὅλοι μαζὶ ἕνα μόνο ἀποτελέ-
σμα περιμένουμε καὶ ποὺ ἀπὸ τὸ εἶναι σὸ δρόμον τοῦ
βαλμένο πολὺ καλά, ἀφ' ὅπου τὰ δύο δηλαδὴ ἡ με-
γάλη ἰδέα καὶ ὁ ἄγιος πόθος δὲ θ' ἀστεφανωθῶνται μιᾶ
μέρα, μπρὸς τὴν τελειοποίησιν τῶν, μὲ τὴν ἀνά-
παυσιν τῆς καρδίας μας, γιατί ὅσο ἐκκολουθεῖτε νὰ
λερώνετε τίς σελίδας τοῦ «Νουμᾶ» μὲ κατὰ μακα-
ρονιστικὰς ρεκλάμας τῶν Καθαρευουσάνων, ποτές ἡ
μεγάλη ἰδέα δὲ θ' ἀβρεῖ τέλος. Εἶναι δυνατόν, φίλε
μου, σὲ φυλλάδιον ποὺ φαίνονται οἱ προσπάθειες καὶ
κόποι τῶν φίλων τῆς ἰδέας νὰ περνοῦνται καὶ πρᾶ-
ματα καθαρευουσάνων;

Μοῦδωκε ἀφαιρῆ μιὰ παρατήρησιν μίανος σὲ μέ-
να γιὰ τὰ νὰ τὸ κάνετε ἀπὸ τὸ, καὶ γιὰ τοῦτο
λαβαίνω θάρρος νὰ σοῦ τὸ γράψω.

Σὲ χαιρετῶ, δικός σου
ΓΕΡΑΓΩΤΗΣ

Σημ. τοῦ «Νουμᾶ». Καλὸς ὁ λόγος σου, μὲ τὴν μεγάλην
ἰδέαν ἔχει καὶ μεγάλη ἔξοδον καὶ γι' αὐτὴν ἀναγκάζομαστε
νὰ τυπώσουμε τὸν πίνακα τῆς ἑξῆς Τραπεζίτης, τὸ μόνο κα-
θαρευουσάνικον πρᾶγμα ποὺ μπαίνει σὸ «Νουμᾶ». Τὸ κατὰ
κάτω ὅμως, μήπως οἱ ἀριθμοὶ εἶναι καθαρευουσάνικοι; Ἀρ-
βικοὶ εἶναι οἱ ἀριθμοί, καὶ μπορεῖς ἐξήλῳκα νὰ πάρεις γι'
Ἀράβικοι καὶ τίς καθαρευουσάνικας λέξεις ποὺ τοὺς συν-
τροφεύουν.

Θάναθ, νὰ μὴν τὸ ξαναδῇ τὸ παιδί της. Δὲ γίνεται.
Ἀπὸ δὲν τὸ ἤθελε ἡ Κυρία. Ἐκκεν ἀπόφαση, νὰ
πάν νὰ μιλῇσιν τοῦ γιαντροῦ μὲ τὰ σωστά της, στὰ
γόνάτα του νὰ πῇσιν, νὰ τὸν παρακαλέσιν γλυκά, ὁ-
λόσερμα, νὰ τὴ γλυτώσιν, νὰ τὴ γλυτώσιν. Ὅταν
ὅμως μπῆκε σὸ σπουδαστήριον τοῦ κ. Ἀμάρου, ἔλ-
λαξε γνώμη, ἔλλαξε ὕψος, ἔλλαξε ψυχὴ. Τὸ φῶς
τοῦ, τὸ γλυκὸ, τὸ σαρκαστικὸν τοῦ τοῦ χαμόγελο, τὸ
μισσημένο της, τὴν ἀπόσωσε ὅχι, δὲν ἔπασσε στὰ
γόνάτα του, δὲ συλλογίστηκε τὰ παρακάλια, δὲν
τὸ συνταίριασε μὲ τὸ νοῦ της τί λόγια θὰ τοῦ πῇ.
Βοῦσε, βοῦσε δυνατὰ, βοῦσε μὲ φοβερὰς τὰ μελη-
μένο, τὸ παραριχμένο, τὸ πληγωμένο, τὰ γριμένο
τάθροπινον τὸ ζῶν, ποὺ λαχταροῦσε γιὰ ζωὴν.

— «Αἷμα, αἷμα, αἷμα ἔγιναν ὅλη μου. Αἷμα,
αἷμα στὰ πόδια. Αἷμα τὸ κρεβάτι μου, τὰ νερά μου
αἷμα. Σάπιο αἷμα, σάπιο σὰν καὶ μένα. Σάπια
μυρίζουν τὸ νερό μου. Κι ἀδύνατον νὰ τὸ κρατήσω καὶ
ἀδύνατον τὴ νύχτα νὰ κοιμηθῶ. Κι ὁ πόνος μου σου-
βλίζει τὸ κεφάλι. Καὶ σὺ γιὰ μένα τί κάνεις,
γιατρεῖ; »

Χλώμιασε ὁ γιατρός. Τρόμαξε συνάμα. Σὰ νὰ
ζυπνοῦσε ἀπὸ κανένα ὄνειρον. — «Στάσου, στάσου,
παιδί μου! — Καὶ μάνι μάνι, ἀρχίσε νὰ γράφῃ. Δὲν

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη εἰς Πέμπτη.

Ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Στοιχομοί. Ἀθήνα 1, (ἀπὸ τὸν τροχιοδρόμον), Ἐπαρ-
χίς 7 (ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον).Λαβαιοί. Ἀθήνα 12 (ἕνας ἀπὸ τὸν τροχιοδρόμον καὶ ἕνας
ἀπὸ αὐτοκίνητον), Περχίς 8, Ἐπαρχίς 6.

Κλεισιέ. Ἀθήνα 3, Περχίς 4.

Ἀπαγογί. Ἐπαρχίς 1.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἄδικα κατηγοροῦν τοὺς βουλευτάδες μας πὺς δὲ δου-
λεύουν· μήπως νὰ παίρνουν τὴν ἐπιχορήγησιν, δὲν εἶναι
δουλιὰ καὶ αὐτό;

— Ἀμὲ τὸ κοινοβουλευτικὸν τοῦ Περρρρ! τοῦ κ.
Ράλλη, ποὺ τὰ φέρεται; Ὁ Ράλλης μὲ τὸ περρρ! ποὺ τίν-
ξε κατὰμουτρα τοῦ Νέγγρ μᾶς εἴπωσι νὰ νιωσουμε τί ἔχ-
ομε ἀπὸ τὴν δουλιὰ τῆς Βουλῆς.

— Ὁ φίλος Τιμ. Σταθόπουλος, γράφοντας τίς προάλλας
στὴν «Ἀκρόπολιν» διαφόρως ἀστειν, τίμησε καὶ τὸ «Νου-
μᾶ» μὲ τὸ ἀκόλουθον ἀστειόν του.

«— Ἡ σκηνὴ στὴν Ἀστυνομείαν.

«— Βγάλ' τὴ γλώσσαν σου, χωροφύλακα.

— Ὁ χωροφύλακας βγάζει τὴ γλώσσαν του καὶ ὁ ἀστυ-
νομὸς τοῦ λέει:

«— Εἶναι ἀκαθάρτη σὺν τῇ γλώσσῃ τοῦ «Νουμᾶ».

— Ἐμεῖς ποτε δὲν εἴπαμε ἀκαθάρτη τὴ γλώσσαν τοῦ
φίλου Σταθόπουλου· τὸ ἐναντίον. τὴν ἔλαμε πάντα καθαρὴ κα-
θαρώτατη σὺν τῇ χαρακτὶρᾷ του.

— Ὁ Γενικὸς πρόεδρος καὶ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου κτλ.
κ. Βικέλας λογιζόμενος τὴν περασμένη Κυριακὴν γιὰ τὴν
ἐνοφελὴν βιβλίαν τοῦ Συλλόγου τοῦ καὶ γιὰ τὸν Οἶκον τῶν
Τυφλῶν.

— Ἡ λογοδοσία τοῦ κρήνης ἀρ. στουραγματικῆς ἀφ' ὅπου ἀ-
πεδείχθηκε ὡς αὐτὴν πὺς τὴν ἐννοεῖ βιβλίαν πληθύνουν κα-
ταπληκτικὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν τυφλῶν καὶ ἔτσι δὲν ὑπάρχει φό-
δος ὁ οἶκος τους νὰ μείναι δίχως πελατεία.

— Φοβερὰς οἰκονομίας ἔκαμε ὁ κ. Λεβιδῆς στὸν προῦ-
πολογισμὸν τῆς Βουλῆς. Ἐπαψε τίς γάτες της γιὰ νὰ οἰ-
κονομήσῃ δυὸ τρεῖς δραχμὰς ποὺ εἴτανε γραμμέναι σὲ προῦ-
πολογισμὸν γιὰ πλεονέκτα.

— Αὐτὸ, λένε, δὲν τῆκε μόνον γιὰ οἰκονομία, παρὰ
καὶ γιὰ νὰ μνημονεύσῃ τὴν ἱστορίαν ὡς εὐεργετῆς τῶν πον-
τικῶν. Φιλοδοξία καὶ αὐτὴ!

— Τὰ «Παναθηναῖα» σὲ τελευταῖον φυλλάδιον (ἀριθ.
152, σελ. 259, στήλ. 2) γράφουν τὴν ἀκόλουθον:

«Ὁ κ. Ψυχάρης δημοσίευσεν εἰς τὸν «Νουμᾶν» τὴν
«Ἀρρωστη δούλα» του. Νὰ καὶ ἕνα ἔργον φιλολογικόν, μὲ
ἀνάλυσιν οὐρῶν. Μὲ χίλιες τεχνολογικὰς τὰ κατέφερε

ἔγραψε ὅμως πᾶς συνταγὴν, ἔγραψε γράμμα καὶ τῆς
τῶν δώδεκα. Συγκατάνεψε σὲ τὸ τέλος τῶν τελέων νὰ τὴν
συστήσῃ στὸν κατὰλληλον τὸν συνάδερφον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ζ'.

Ἡ ἔχιδνα τῆς Χρύσας.

Ἡ Κατινούλα δὲ χασομέρησε. Ἀλήθεια, ποὺ ὁ
κ. Ἀμάρος τῆς πρόσταξε νὰ πῇ ἀμέσως ἀμέσως
στοῦ συναδέρφου, τοῦ κ. Λανέζου. Ἰσα ἰσα δεχό-
τανε τὴν ἰδίαν μέραν. Δὲν εἴτανε καὶ μακριὰ. Εἶχε
βιάσιν τὴν ὁ κακὸς μοῖρος ὁ κ. Ἀμάρος, νὰ τὴν δῇ
κανένας ἰδιωγνῶστης, μήπως ἐφαίξε τόντις, καὶ ἂν
ἐφαίξε, μήπως πᾶρῃ ἀπάνω του τὴν ἀμαρτίαν. Καλλία
νὰ τὴν πιάσῃ καὶ ἄλλος τὴν Κατινούλα· ἔ-
τσι ὁ κ. Ἀμάρος ἡσυχάζει καὶ συνάμα βοηθεῖ τὴν
ἀρρώστη. Διπλὰ κερδισμένος, γιατί, ὅπως εἴπαμε, ἡ
ψυχὴ του καλὴ, καὶ τὴν πόνεσε μὲ τὰ σωστά του,
ὅταν τοῦ ἀπαρπονέθηκε μὲ τὴν δύνάμην. Ὁ συνά-
δερφός του πάλε, νεφρολόγος μὲ τὸνομα, θὰ τοῦ χω-
στοῦσε χάριν ποὺ τὸν ἐθυμότανε καὶ τοῦ ἐστελενε πε-
λάτη. Ὅλα λοιπὸν τὰ βόλεψε μ' ἕνα κόπο.

Στοῦ κ. Λανέζου δὲ χρειάστηκε ἡ Κατινούλα

Γλήγορα τῆς ἔλειψε καὶ ἡ μόνη της παρηγορία, ὁ
Θεσσαβρός της, ἡ Μοιρίτα. Τὸν Ἀπρίλην, στίς λαμ-
πριάτικας σκόλες, στοχάστηκε ὁ κ. Ἀντρέας νὰ βγῇ
στὸ ταξίδι, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ ἀπὸ τίς βίβλεις τῆς
ἀκαδημαϊκῆς, ὥσπου νὰ ξαναρχίσῃ καὶ ἄλλες, ἀφ' ὅπου
γιὰ νὰ πετύχῃ, πρέπει τουλάχιστον τρεῖς τέσσαρες
φορὲς νὰ γίνῃς ὑποψήφιος. Θέλησε νὰ ξαναδῇ κατὰ
πολιτείας τῆς Γερμανίας, ποὺ τίς εἶχε δεῖ μὲ τὴν
Ὀλία του. Πῆρε καὶ τὴν μικρὴν μαζὶ του, γιὰ νὰ
τῆς ἀνοίξῃ τὸ νοῦ, γιὰ νὰ χαρῇ καὶ ἀπὸ τὸν τό-
που καὶ τὰ μνημεῖα, ποὺ τὰ χάσκει καὶ ἡ μητέρα.

Τῆς φάνηκε τῆς Κατινούλας σὰ νὰ μίσησε ἡ Κυ-
ρία της καὶ πάλε, σὰ νὰ τὴν ἄφινε μόνον γιὰ πάν-
τα. Τσακίστηκε τὸ μεγάλο της, τὸ ἀπίστευτον κου-
ράγιον ποὺ τὴν βάσταζε ὁρθὰ ἴσα μὲ τῆς. Δὲν τῆς
ἔμελε πᾶς γιὰ πρᾶγμα στὸν κόσμον, μήτε γιὰ κανένα-
νε, μήτε γιὰ τὸν ἑαυτὸν της. Στὸ σκοτάδι ὅπου βᾶ-
διζε τώρα, δὲ θεωροῦσε ἄλλο φῶς ἀπὸ τὸ φῶς ἐκείνου
τοῦ τρεμουλιαστοῦ ποὺ ἐφεβνε μακριὰ της, τὰ γαπ-
μένο τὸ φῶς ποὺ τὸ ξεδιάκρινε μόλις καὶ ποὺ ἔλαμ-
πε, ποὺ μιὰ ἐφεγγε καὶ μιὰ χανότανε κάτω σὲ ξέ-
νες ἄγνωστες πολιτείας. Λὲς καὶ φίδι ξαφνικὸ τῆς
δάγκασε τὴν καρδίαν της. Ἀπελπισιὰ τῆς κατέβηκε.
Σύγκορμη ἔφριξε μὲ τὴν ἰδέαν πὺς μποροῦσε νὰ πε-

δ κ. Ψυχάρης να χύμη και αυτό το θαύμα, να παραχώρησε εκεί μέσα δρους έπιστημονικούς εις την δημοτικήν. Μέγας εϊ, διδάσκαλε, και θαυμάστα τὰ έργατά του.

— Βλέπετε, μόνον ούρα μπορέσανε να δοῦνε τὰ «Παναθήναια». Μή μήπως είναι σε θέση να δοῦνε και τίποτ' άλλο;

— Ο συνεργάτης μας Ξαντεμένος της Καλκούτας τύπως ένα χρησιμώτατο βιβλίο «Το μπαμπάκι κ' η καλλιέργειά του» και πουλιέται με δραχμή στο βιβλιοπωλείο της «Εστίας».

— Στο φύλλο της άλλης Κυριακής θά σας μιλήσουμε γι' αυτό το βιβλίο

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ν. Χαντζ. στον Πειραιά. Θα πιασίσουμε να βρούμε, ώστε α θέλεις, πέρασε την Κυριακή από το γραφείο, ποια ώρα σου βολεύει. — κ. Κοντ. στο Κάιρο. Σου στείλαμε το βιβλίο πληροφορησέ μας, παρακαλούμε, την παραλαβή του. — κ. Ρ. Ρ. στη Βουδαπέστη. Τα βιβλία τα στείλαμε μέσω του βιβλιοπωλείου της «Εστίας». — κ. Ζαχ. στη Λόντρα. Στείλαμε τα φύλλα στο Καρλόβαση. — κ. Γ. Στεφ. στη Σάμο. Γιατί δε μας γράψεις δυο λόγια; — κ. Καλαματιανή. Πάντα περιμένουμε γράμμα.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝ. ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεί ότι κατ' άπόφασιν του Γενικού Συμβουλίου, συγκαλείται την 10)23 Φεβρουαρίου ε. ε. ώραν 3ην μ. μ. εν τῷ Καταστήματι της Τραπεζής ή έτησια τακτική Συνέλευσις των Μετόχων, εις την παρακαλούνται να παρευρεθώσιν οι κατά το άρθρον 47 του Καταστατικού δικαιούμενοι να μετάρχωσιν αυτής κ. κ. μέτοχοι και οι ειδικοί τούτων αντιπρόσωποι.

Οι μέτοχοι άνωμένων μετοχών, θέλοντες να λάβωσι μέρος εις την τακτικήν ταύτην συνέλευσιν, οφείλουσι κατά το έδαφον α'. του άρθρου 51 του Καταστατικού διακαπέντε ημέρας τουλάχιστον πρό της έναρξεως των συνεδριάσεων να καταθέσω-

να προσμένη, επειδή βίζιτες εκείνη την ώρα δεν είχε πιά. Την κοίταξε λιγάκι και την παρακάλεσε να ξανάρθη την άβρινην το πρωί, για να την ζητήσει καθώς πρέπει και να μη φοβάται. Της έδωσε θάρρος μ' ένα δυο λόγια — ή μισή τέχνη της γιαντικής είναι ή ρητορική — και την έ συνοδούσε ως την πόρτα του σπουδαστηρίου του. Η Κατινούλα καταθουσιασμένη. Δίεστε τί γλυκά που της μίλησε! Τι καταδεχτικά! Και να σηκωθεί, να της άνοιξη κιόλας! Όχι, σαν τον κ. Άμάρο που δεν το κουνούσε από το γραφείο του. Με τάσπρα του, τα παστρικά, τα γλιστρολάμπα μαλλάνια του, με το νόστιμό του το στρογγυλό προσωπάκι! Νέ γιαντρός! Η καημένη από γεννησιμιό της, από τη φτώχεια την προγονική, από την πατροπαράδοτη κοινωνική τους έλλειψούνη, το νόμιζε πως οι παρακατιανοί σαν κι άφτηνε, δικαίωμα κανένα δεν έχουνε να τους φέρνουνε ως είναι και με την πιο συνηθισμένη άθροπιά, κι άμα της έλεγες ένα αγαθό λόγο, άπορούσε, χαιρότανε, και ξανόινανε τα βαθυκάρδια της τα μαρμένα, πές λουλούδι που το ποτίζεις όταν ο ήλιος βασιλεύει.

Μπορεί λοιπόν και να παραθουσιάστηκε ή Κατινούλα με τον κ. Άλνέζο, για ένα παρακαλώ που του βγήκε από το στόμα. Ο κ. Άλνέζος είτνε μάλιστα κρύος άθροπος. Κρύος και πολύ έδγενικός. Το κάτω κάτω άδιάφορος. Το χρέος του έκανε, δεν έκανε τίποτις παραπάνω. Κι άφτό ακόμη, τόκανε όπως το έννοούσε, δηλαδή το έννοούσε με όρια. Δεν τὰ χάραζε ο ίδιος του τὰ χάραζε ή ζωή και κείνος άφιλονίκητα, ίσως και κάπως άφιλότιμα, τάκολουθούσε, χωρίς να τὰ ξεπεράσει ποτέ του. Δεν έμοιαζε τον κ. Άμάρο που τότε πρόσεχε σ' ένα δούλο, τότε άμελούσε μια δούλα, τότε και τον τάραζε μια φωνή, ένα κλάμα. Ο κ. Άλνέζος δεν έλλαζε με το άτομο. Η διάγνωσή του, πάντα διάγνωση, κανονική, ταχτική, κλασι-

σιν επί άποδείξει τους τίτλους αυτών έντός μίν της Έλλάδος εις το Κεντρικόν της Τραπεζής κατάστημα, ή τὰ ύποκαταστήματα αυτής, έντός δε παρὰ τοίς εκεί ανταποκριταίς της.

Εν Παρισίοις παρὰ τοίς κ. κ. M. Rothischild freres.

Εν Βιέννη παρὰ τη Wiener Bank Verein.

Εν Βερολίνω παρὰ τη National bank für Deutschland.

Εν Κων. πόλει παρὰ τῷ κ. Α Ζαρίφη

Εν Άλεξανδρείᾳ παρὰ τη Τραπε. Άνατολής.

Εν Καίρῳ » » » »

Εν Σμύρνῃ » » » »

Εν Θεσσαλονίκῃ » » » »

Εν Χανίοις » » » »

Αθήναι, 2)15 Ιανουαρίου 1907.

Ο Διοικητής
Στέφ. Στρούτ

κή, μ' όλη την άπαιτουμένη λιανσκοπήση. Έπειτα, είτε φτωχός είσυνε είτε πλούσιος, πλέωνες ώρισμένο ποσό και δε σε γελοῦσε μήτε στην περιποίηση μήτε στη φροντίδα που σου είχε. Χειρούργος καλός, αν και δεν το πέτυχε να μπη έπίσημος γιαντρός σε κανένα νοσοκομείο, που είναι και δυσκολο. Για τούτο δεν είχε και μεγάλη πέραση στην παρία των προκομμένων άναγνωρισμένων συναδέρρων. Μά ή πελατεία του κάμποση, κέρδιζε παραδες, και το σπίτι του, γεμάτο πολυτέλειες και λούτσα, έδειχνε ως και στον πλούτο του κάπως σοβαρό, μονοκόμματο, γερό και ψυχρούτσικο.

Δέν του έφτανε όμως του κ. Άλνέζου να δέχεται σπίτι του άρρώστους. Άφού δεν άπόλαψε νοσοκομείο, θέλησε τουλάχιστο νάχη και μια κλινική δική του. Νοίκιασε, ίσκι ίσκι κοντά στο κ. Άμάρου, ένα πάτωμα σ' ένα παλιό ξύλινο σπίτι, με τρία κρεβάτια, μια σαλα κ' ένα σπουδαστήρι, και το βάφτισε Κλινική του κ. Άλνέζου. Περιόφημα πράμα δεν είτανε. Πηγαίνανε ώστόσο μερικοί φοιτητά, τητάδες, μερικοί γιαντροί νέοι, να μάθουνε, όπως και στα νοσοκομεία. Να λοιπόν που είχε και παραστεκαμένους, σαν είδος καθηγητής. Είχε κι άρρώστους. Έκεί τον είδε πρώτη φορά ή Κατινούλα. Εκεί τον ξαναείδε και την άβρινην που παρουσιάστηκε. Την έμπασε μια μεσοκοπή σαράντα χρονών γυναίκα στη σαλα, μιάν άσπρη γυψοβαμμένη σάλα όπου τίποτα δεν έβλεπες παρὰ στη μιση μια σανίδα που άκκουμπούσε άπάνω σε τέσσερα χοντρά σιδερένια πόδια, λιγάκι γεμμένη, πιδ άψηλά από κρεβάτι και που τη σκέπαζε άσπρος παστρικός μουσαμάς καρφωμένος και στις τέσσερις μεριές. Παρέκει μια πολθρόνη, με βιδογύριστη βάχη, που την άνεδοκατίβαζες όπως ήθελες. Και τα δυο άφτά για την κλινικοσκόπηση. Δεν τρώμαζε διόλου ή Κατινούλα. Ήξερε πως θα την κοιτάξη ο γιαντρός, που τον μπιστεβότανε κιόλας από τα ψές, και πειδή τ'όχαιε μια με το νού της πως έπρεπε να γειάνη και σώνει, άποράσισε μέσα της πως θάχη και το χρειαζόμενο το κουράγιο.

Δέν ήξερε όμως το παιδί πως ο γιαντρός δε θάρχότανε μόνος. Μόνο του έβλεπε πάντα τον κ. Άμάρο μόνος νόμιζε θα είτανε κι ο κ. Άλνέζος. Ηρθε, άφτός μπροστά, με τους παραστεκαμένους από πίσω του, που μιλούσανε, γελοῦσανε, χωρατέβανε άναμεταξύ τους, καθώς το συνηθίζουσε δα και στα νοσοκομεία, πριν άρχισή ο μάστορης το μύθημά του, δηλαδή την ζήτηση της άρρώστιας που ζητάει. Ένας μάλιστα φαίνεται πως νοστιμέφτηκε τη σκούφια της Κατινούλας και την έδειξε στο γείτονά του, ψιθυρίζοντας κάτι στάφτι του. Άνάφανε κόκκινες παπαρούνες στα μάγουλά της, ντράπηκε, τάρχητηκε, θύμωσε, τ'όβρισκε άποπο, άδικο να παίρνουν έτσι στο ψιλό ένα φτωχοκόριτσο, νόμιζε πως με την ψεινή του την έδγένεια την είχε κοροιδεμένη, πλαγμένη ο γιαντρός ο ίδιος, κι όταν της έγενεψε νάνεβη να πλαγιάση άπάνω στο μεσιανό το σανιδοτράπεζο της σάλας, ή δύστυχη ξέσπασε στα κλάματα κ' έπρεσε χάμου με τις φωνές. Την ξαναπιάνανε τα νεβρικά της.

Ο κ. Άλνέζος κατάλαβε άμέσως και καλύτερις

από τον κ. Άμάρο, πως τα νέβρα της έρεθίζοντανε σε τέτοιο βαθμό από την άρρώστια και πως ή άρρώστια της μάλιστα θάτανε κάμποσο προχωρημένη. Την καταπραῖνε και με την ήσυχη φιλοφροσύνη του της έταξε πως θα μείνη μόνη μαζί του και πως θα φύγουνε οι άλλοι. Φύγανε σά λιγάκι συνηνημένοι τώρα και του λόγου τους, ίσως παλε πιδ άπορημένοι παρὰ με συγκίνηση άληθινή, άφού τί νόημα είχε να πειραχεται μια κοπέλλα που της ήλυνε μια ματιά να διασκεδάσης; Άναγκη να σοβαρέψης ιδιοστιμής; Νοσοκομείο είναι! Δεν είναι σάλνι της άριστοκρατίας.

Άμα που κλείσανε την πόρτα, ή Κατινούλα, φιλοτιμημένη να του δείξη πια και κάποις προθυμία, που μετάνιωσε κιόλας για το φέρομό της, άνέθηκε, δίχως κανε να της ξαναγνήψη ο γιαντρός, και με τη βοήθεια της νοσοκόμας, της μετοκόμης εκείνης της γυναίκας, στρώθηκε άπάνω στο σανιδοτράπεζο. Χατίρι του κι άς κάμη ο τι θέλει. Έψαχνε, άκραζότανε, άχτυλοσκοπούσε, ψιλοσκοπούσε, ψηλαφούσε ο γιαντρός μια έδώ, μια εκεί, ρωτώντας αν της πονεί και που το περισσότερο. Άποκρινότανε ταχτικά ή Κατινούλα, μά ο νους της έλλοῦ. Για να ξεχασρ και κλινική και κλινικοσκόπηση, μέσα της άναμελετούσε την καθημερινή ζωή του σπιτιού κι έξαφνα, δέν ξέρω πως, θυμήθηκε μια κουδέντα που άκουσε τον Άη Δημήτρη στο τραπέζι. Θυμήθηκε όσα ξεδιαλζε ο κ. Άντρέας για το Φιλοκτήτη του Σοφοκλή. Το Σοφοκλή θυμήθηκε ή Κατινούλα στο σανιδοτράπεζο άπάνω. Μακαρισμένος ο ποιητής που ένα φτωχό δουλκό τονέ θυμάται στο νοσοκομείο! Και τὰ θυμήθηκε όλα, τα κουρέλια έμπυο γεμάτα, το σκισ το αίμα που σταζει, την άσκηνη, τη μυρουδιά, όλα, όλα τα βάρανα του παρητημένου, του άμοιρου στο νσί του. Θυμήθηκε πιδ πολύ άκόμη δυο λέξεις που της χτυπήσανε παραξένα στάφτι, που της φανήκανε τότε σά να κρύφτανε μέσα τους κάτι άγνωστο, κάτι άμορφο και μυστικό, θυμήθηκε την έχιδνα της Χρύσας! Κόντεψε να πη τις δυο λέξεις δυνατά, γιατί καταλάβαινε τώρα κι άνατρίχιαζε. Άχ! ή έχιδνα της Χρύσας, κανένα ζώο κακό, θά τηνε δάγκαιε κι άφτηνε. Και συνάμα έφριξε στα μάτια της, που τα κρατούσι σφαλοχτά, μια έλπίδα χρυσή σαν τόνωμα της θεας. Η έχιδνα της Χρύσας! Νά, ο γιαντρός να τη γλυτώση από τ'άσπλαχνο το θειό.

Τέλειωσε ο κ. Άλνέζος την άποσκόπησή του, νίφτηκε, κάθησε, το πρόσωπό του δεν έλλαξε, μά και κείνος έμοιαζε σά να βρήκε στην άποσκόπημένη του την άρρώστη και ή έχιδνα της Χρύσας, που δε χωράτεθε. Άχαμνα τάποτελέσματα. Όταν ή Κατινούλα σηκώθηκε από το σανιδοτράπεζο και συγυρίστηκε, ζώωσε και τη ρώτησε παλε μερικά:

— Ποιός γιαντρός σε νοιάστηκε ως τώρα;
— Ο κ. Άμάρος.
Σώπασε ο κ. Άλνέζος. Έπειτα πρόσεσε:
— Από τον καιρό που έπρεσε, που ξετοπίστηκε το νεφρί σου, άλλο γιαντρός δεν είδες;
— Όχι. Από το Γενάρη, τον κ. Άμάρο βλέπω.

Δίσταζε μια στιγμούλα ο κ. Άλνέζος προτού της πη άκόμη:

— Τάφεντικά σου είναι καλά;
Σάστισε ή Κατινούλα.
— Καλήτερα στον κόσμο δεν έχει!
— Δηλαδή, μήπως και σ'άναγκάζουνε να δουλέψης ή μήπως φοβάσαι να σε διώξουνε αν τύχη και χρειστή λίγες μέρες να μη δουλέψης τόσο πολύ;
— Μά πως γίνεται; Πως γίνεται. Τάφεντικά μου είναι μάλκα. Έγώ να δουλέω με το παραπάνω; Δε δουλέω άρκετά!

— Λοιπόν, παιδί μου, άφού το λές, πρέπει χωρίς άλλο ναναπαρτής, να κοιμάσαι με το κέφι σου, να τρώς, α! να τερπειλιάς κιόλας. και βάρος ποτέ σου να μη σηκώνης. Η άρρώστια σου τίποτα δεν είναι. Θα σου δώσω και δυο τρεις δηνάγες.

(άκολουθεί)